

мршојереј Димитрије Смирнов
ЦАР КОНСТАНТИН И ЦАРИЦА ЈЕЛЕНА

Уколико се трудимо, уколико се не препуштамо духу времена, уколико будемо живели по закону Цркве, по коме су живели наши преци, равноапостолни Константин и Јелена, сви свети, апостоли, по томе закону, који је Христос донео на земљу, онда, чак и уколико не клечимо на земљи или предузимамо нарочите подвиге ради Христа, ући ћемо у Царство Божије. Само се требамо трудити да не будемо малодушни, већ, ухвативши се за плуг, да идемо до краја. И она искушења, која су неизбежна на нашем путу, треба преживети. Треба схватити да нам се неће десити ништа што је изнад наших моћи, а оно што нам Господ да, то треба да претрпимо. Не треба лукавити, не треба покушавати да се скријемо у неки уски процеп, никуда нећемо моћи да се скријемо од благог Промисла Божијег.

Ово не значи да на чело треба да напишемо: „Ја сам Хрисшћанин“, и проћи улицама главнога града. Истицати себе никада није похвално. И Црква, без обзира на то што је било и таквих људи, који су тражили мучеништво, никада није позивала на то. Напротив: Ти живи (као хришћанин). Уколико те Господ позове на мучеништво, уколико си спреман за њега. Добро, прими страдања, Христа ради. Уколико ти је мучеништво сувише тешко – онда исповедништво: седиш у тамници у оковима. Уколико ти је од Бога суђено да пострадаш, шта ћеш, претрпи ударце, пљување; уколико је неоп-

ходно да се лишиш свога имања – лиши се. Зато што Господ управља свиме, и све што је за нашу душу корисно, тако ће се и догодити.

Али не треба схватити као да је наша судбина већ предодређена. Не. Она зависи од нашег понашања, од тога да ли живимо по вољи Божијој. Отвараш очи, а прва ми сао треба да буде: каква је воља Божија? Да ли је воља Божија да лежим још пола сата или је воља Божија да устанем? Упитај своју савест. Савест ти каже: устај! Ето, устајем. Слава Ти Господе!

На овај начин је спасење свуда око нас. Данас се не може спасити само глуп човек, јер је све тако преокренуто, све је тако наопако, све је устројено тако да човека почне да иритира, да га раздражује, да му изазива бес. И уколико задржавамо свој гнев, умирујемо похоту, жеље, апетите, тражимо смирење, отвориће нам се огромно поље делања. И уколико би само један дан у недељи проживели као истински хришћани, достићи ћемо веома много. А онда ћемо постепено том једном дану додати још један, па још један, док не достигнемо у меру савршеног узраста Христовог.

Стога су наш живот и наше спасење једно иуз друго, у сваком сусрету са човеком, на сваком делу, у свакодневном животу. Свако од нас треба да тежи, не нечему спољашњем, већ да искористи оно што му је Бог дао. Ето чему се можемо поучити од светог Константина великог, чију успомену данас прослављамо.

Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са блајословом ијумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

СВЕТИ ЦАР КОНСТАНТИН И ЦАРИЦА ЈЕЛЕНА

Јн. 16:15–23, зач. 54; Јн. 10:1–9, зч. 35.

Дай. 23:1–11, зач. 47; Дай. 26:1–5, 12–20.

мишроилић Ајанасије Лимасолски
БОЛ У НАШЕМ ЖИВОТУ

Бол – то је тема врло озбиљна, тема која се тиче свих нас.

То је појава која стално омета човека, јер бол сам по себи није ништа добро. Нико од нас се не слаже са болом, не прима га, чини све да га избегне. То осећање бола не прима сама наша природа, јер нас Бог није створио за то да бисмо осећали бол. Напротив, из Светог Писма знамо да нас је Бог сместио у сладосни рај, то јест у рај насладе, радости и среће. Знамо и да нас је Бог саздао бесмртне, без икаквог додира са трулежношћу и болом, да бисмо свагда живели у радости која се природно јавља од општења са Богом. Ипак, онда је дошао тренутак човековог слободног избора, раскид односа са Богом, отпадништво човека од љубави Божје. Пошто је човек нарушио заповести Божје, у свету се јавио бол, који свако осећа и телесно и душевно. На тај начин бол се у

свету пројављује у веома различитим облицима.

Једна од грешака у нашем односу према Богу је лажна представа о томе да ћемо, ако будемо с њим, имати срећан живот и све ће бити у реду. Од Бога молимо здравља и среће, све оно што јесте природно, али није на првом месту. Велика је грешка мислити да, ако смо с Богом, нећемо осећати никакав бол. Христос нам није обећао да ће живот с њим бити безболан. Напротив, јасно је рекао: било да смо близу или далеко од њега, бол ће се јављати у нашем животу, али ће с Христом бити лакши за подношење и неће бити тако силан као без Христа.

Друга грешка у односу с Богом је питање, оно велико питање: а што је Бог то допустио да се мени деси? И почињемо да ропћемо на Бога. Ако не ропћемо на Бога, ево другог питања: а шта Господ чини поводом свега

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

што се око нас збива? Зашто Бог допушта зло у овом свету? Зашто Бог све трпи и не прогони зло, ако је кадар да све промени? Какав је одговор Божији на ту велику и претешку појаву каква је бол?

Ако се човеков живот ограничава на седамдесетак – осамдесет година онда је, заиста, тај живот пука трагедија. Имаш седамдесет година, и провео си их у сузама, невољама, болу. Значи ли то да је човек „уклет“? Значи ли то да је човек трагично биће осуђено на бол и смрт и да нема никакву другу перспективу? То није тако. Одговор налазимо у личности Христовој, која нам даје другачију димензију живота. Кад је дошла пунота времена, Милосни Бог је постао Човек и живео међу нама, а затим уништио смрт, поломивши све стреле којима нас је ђаво стрељао. Сада се све те стреле враћају и рањавају самог ђавола.

Христос је победио смрт и из проклетства ју је претворио у благослов. На који начин? Он нам није омогућио да избегнемо бол и смрт, него нам је дао могућност да их употребљавамо на корист, да горку чашу претварамо у чашу сладости, а смрт у живот.

Кроз бол откривамо колико нам је важан Крст Христов. Сам Господ је по Својој људској природи окусио чашу бола и смрти до такве мере какву није окусио нико од људи. Нико никад неће осетити већи бол од Христа зато што нико никад неће имати Његову безгрешну и Божанствену природу. И Он је заиста осетио

бол и зато није правилно говорити: „Он је Бог, и зато што је Бог, имао је силу да све поднесе. То није тако. Сведок је - Еванђеље. Свети апостоли, описујући молитву Христову у Гетсиманији у последњу ноћ пред распеће, кажу да се Господ налазио у стању борења (Лк. 22,44), и да се свим силама Свог бића молио Небеском Оцу не због смрти која Му се ближила, него због бунта људског рода против Бога. Због велике љубави Божије према човеку и због бола који је осећао због човека, Његов је зној био крвав (Лк. 22,44). Господ се облио крвавим знојем! Нико од људи се не може молити до крвавог зноја као Христос! То је немогуће!

Тако пред собом као Првомученика имамо Самога Христа, Који је подносио бол и Који може да нас схвати. Имамо прво свештеника Који може да нам састрадава у невољама (Јевр. 4,15). Како каже апостол, Господ је кадар да помогне онима који трпе искушења и страдају. Он је први пострадао и поднео муке, невоље и смрт и на тај начин може да нам помогне у нашим невољама, страдањима, у свему што преживљавамо.

У Старом Завету се сведочи о томе да су Јевреји, кад су лутали по пустињи, већ сасвим изнемогли од жеђи, дошли до извора воде која је била горка и отровна. Тада је Бог Мојсију указао на дрво, и рекао му да га узме, баца у извор, и да ће вода постати слатка и питка (Излазак 15,25). Тај штап је био једна од најважнијих праслика Крста Христовог. Спустимо Крст Христов у

горку чашу наших страдања, и тада ће горке воде бола постати слатке, отровни извори постаће целебни за човека, постаће лек вечног живота, тако да ће се бол из нашег непријатеља претворити у нашег добротвора. Нежељени бол постаће жуђен, и то није никакав мазохизам. Ми знамо да болом и „Крстом дође радост целом свету“. Знамо како да се правилно односимо према болу, невољама и самој смрти

јер можемо живети скупа са Христом у Његовом вечном и - бесконачном Царству.

На тај начин, бол се у Цркви не укида, него се правилно користи, претемељује, преображава. Нашим трпљењем, постојаношћу, сталним сећањем на Бога та горка чаша постаје слатка чаша бесмртности. Бол тако за нас није више страх и трепет, него поље борбе и подвига. Као што спортиста трчи на стадиону и кад добије пехар заборавља сав напор и све тренинге, тако и хришћанин, гледајући славу која ће се јавити (Рим. 8,18) и видећи вечна блага Царства Божијег, заборавља горчину бола и смрти. Тако да с трпљењем треба да излазимо на борилиште (Јевр. 12,1) невоља, искушења, испита. У чему је тајна? У томе што гледамо началника и савршитеља вере Исуса (Јевр. 12,2), то јест свагда пред собом видимо и као путоваћу имамо Господа нашега Исуса Христа, Који нас теши.

Бол је велики дар и ако га правилно користимо постаје благослов. Морамо посматрати бол са стајне тачке Царства небеског. Шта год нам се деси у

животу, то није ништа према ономе што ће нам Бог дати у Свом вечном Царству, и садашња привремена страдања нису ништа према слави која ће нам се јавити (Рим. 8,18). Тамо ћемо добити награде за наше болове и патње, а не у овом животу. Ако хоћеш да у овом животу добијеш одговор, у себи ћеш имати на хиљаде „зашто“, а ако будеш гледао са осматрачнице Царства Божијег, примићеш бол као велики благослов.

То је Божији одговор на патњу људску. Он човеку не даје лажно обећање да ће бол укинути, него му обећава да ће га преобразити из проклетства у благослов. Авва Исак каже: „Погледајте безбројне војске светих. Нико без бола није узишао на небо, него су сви узишли уз мноштво невоља“. Не треба ни мислити да су свети „безболно“ или с мало патње прошли кроз живот. - Свако, ко год да је и шта год да је, носи свој крст. И ако нисмо физички болесни, ако се још нисмо телесно разболели, носимо крст своје староадамске природе, крст греха наших, који нас мучи и кињи. Пред овим тамним обзорем наш пут може обасјати само Распети Господ, Који је светлост свих распетих људи. Он, Који нам је рекао: Дођише к Мени сви уморни и ойшерећени, и ја ћу вас одмориши (Мт. 11,28) — баш Он је та Велика Тајна, која нам доноси утеху.

Амин.